

ІСТОРІЯ І

Закохані

— О Господи, уже так пізно? Вибач, мушу йти... — ухильно пробурмотів чоловік, підводячись, і потягнувся до своєї валізи.

— Що?.. — озвалася жінка.

Вона дивилася на нього з недовірою. Він не сказав, що *все скінчено*. Проте водночас запросив її — свою дівчину, з якою зустрічався вже три роки, — для *серйозної розмови*... А тепер зненацька повідомив, що їде працювати в Америку. Вирушати мав негайно — за кілька годин. Хай навіть вона не почула від нього цих слів, але здогадалася, що *серйозна розмова* була про кінець їхніх стосунків. Тепер вона знала, якої припустилася помилки, думаючи — сподіваючись, що *серйозна розмова* означала, скажімо, «чи вийдеш за мене?».

— Що? — сухо перепитав чоловік.

Він не дивився в її очі.

— Хіба я не заслуговую на пояснення? — запитала вона.

Жінка звернулася до нього з тим вимогливим тоном, що його він найбільше не любив. Оскільки кафе, де вони

зустрілися, розташовувалося в підвалі, вікон там не було. Світло давали тільки шість накритих абажурами ламп, які звисали зі стелі, та єдиний настінний світильник біля входу. Тому всередині завше було тьмяно, мов на старих світлинах. Без годинника годі було визначити, ніч надворі чи день.

На стіні кафе висіли три великих старовинних на вигляд годинники. Утім, стрілки кожного вказували різний час. Чи було це навмисно? А може, вони просто вийшли з ладу? Ті, хто приходив сюди вперше, не могли зрозуміти, у чім річ. Тому їм доводилося звірятися з власними хронометрами. Чоловік так і зробив. Вивчаючи свій годинник, він узявся розтирати пальцями шкіру над правою бровою, а його нижня губа ледь висунулася вперед.

Жінку цей його вираз особливо дратував.

— Знову цей вираз обличчя?.. Ніби це я в усьому винна! — дорікнула вона.

— Я про таке навіть не думав, — боязко відказав він.

— Ще й як думав! — не вгавала вона.

— ...

Його нижня губа знову ледь висунулася вперед, але він уникав її погляду й нічого не відповів.

Ця нерішучість ще більше розлютила жінку.

— Ти хочеш, щоб я це сказала? — сердито кинула вона.

Узяла свою вже холодну каву. Тепер напій був занадто солодким, і настрої лише погіршився.

Чоловік знову зиркнув на свого годинника й порахував, скільки часу залишилося до вильоту. Невдовзі він мав іти. Не знав, як краще поводитися, тому вкотре підніс руку до брови.

Його постійні зиркання на годинник страшенно її дратували. Вона різко опустила чашку на стіл, і та важко дзенькнула об блюдце... *Дзень!*

Від гучного звуку чоловік стрепенувся. Його пальці, які розтирали шкіру над правою бровою, почали смикати волосся. Відтак, легенько втягнувши повітря, він обережно сів на свого стільця й поглянув дівчині в обличчя. Ураз із його лиця зникло все те хвилювання, яке переповнювало його до цієї миті.

Насправді воно настільки змінилося, що жінка неабияк здивувалася. Вона опустила очі й дивилася на свої стиснуті кулаки, що лежали в неї на колінах.

Чоловік, який переймався часом, не чекав, доки вона підведе голову.

— Послухай... — почав він.

Це було вже не бурмотіння. Його голос видавався зібраним і рішучим.

Але жінка, ніби бажаючи спинити його від подальших слів, сказала:

— Краще йди.

Вона не підводила очей.

Дівчина, яка вимагала пояснення, тепер не хотіла його чути.

Розчарований, чоловік сидів так нерухомо, ніби зупинився час.

— Хіба тобі не час іти? — запитала вона по-дитячому нетерпляче.

Він спантеличено подивився на неї, ніби не розумів, про що мовилося.

Наче усвідомивши, як егоїстично й вередливо вона поводитися, які прикрі слова йому сказала, дівчина ніяково

відвернулася й прикусила губу. Він нечутно підвівся зі стільця й звернувся до офіціантки за барною стійкою.

— Перепрошую, я хотів би заплатити, — сказав він тихо.

Хотів узяти рахунок, але її рука притиснула його до столу.

— Я ще трохи посиджу...

«...і сама заплачу», — хотіла сказати вона, але чоловік висмикнув рахунок з-під її долоні й рушив до касового апарата.

— За все, дякую.

— Ох, я ж просила залишити мені рахунок.

Не підводячись зі стільця, жінка простягнула руку до чоловіка.

Та він навіть не думав обертатися. Вийняв з гаманця банкноту на тисячу єн¹.

— Без решти, — сказав він і віддав офіціантці гроші разом з рахунком.

Потому він на мить повернув до жінки засмучене обличчя, узяв валізу й вийшов.

Дзень-дзелень.

— ...і це сталося тиждень тому, — сказала Фуміко Кійокава.

Вона всім тулубом повільно опустилася на стіл, ніби луснута повітряна кулька. Опускаючись, дивом не перекинула чашку з кавою, що стояла перед нею.

¹ Єна — грошова одиниця Японії. (Тут і далі прим. авт., якщо не зазначено інше.)

Офіціантка й відвідувачка, яка сиділа біля барної стійки, мовчки вислухали розповідь Фуміко й перезирнулися. Фуміко напрочуд докладно описала те, що сталося в кафе минулого тижня.

Ще до випуску зі старшої школи вона вивчила шість мов. Закінчивши з відзнакою Університет Васеда¹, вона влаштувалася в провідну медичну ІТ-компанію в Токіо. На другий рік роботи її вже призначали керівником багатьох проєктів. Вона була розумною зосередженою на кар'єрі жінкою.

Тепер на ній був звичайний офісний костюм: біла блуза, чорна спідниця, піджак. Схоже, вона поверталася додому з роботи.

Її зовнішність, проте, була далеко не звичайною. Маючи витончені риси й ніжні губи, вона скидалася на кінозірку. Її чорне волосся до пліч було таким блискучим, що утворювало навколо її обличчя ледь помітне сяйво. Навіть під таким простим одягом було помітно, яка в неї гарна фігура. Ніби красуня-модель з модного журналу, вона приковувала до себе погляди. Фуміко, безперечно, була тією жінкою, у якій поєднувалися розум і краса. Та хтозна, чи усвідомлювала це вона сама.

Фуміко не належала до когорти людей, які зациклюються на подібному. Вона жила роботою. Це, звісно, не означало, що в неї не було ніяких стосунків. Річ у тім, що працювати їй подобалося більше, ніж крутити романи. Так уже вона любила свою роботу. *«Я зустрічаюся з роботою»*, — говорила вона й відмовляла багатьом залицяльникам так само легко, як здмухувала пил.

¹ Університет Васеда — японський приватний університет у Токіо. (Прим. ред.)